Гончар Інфо

«Унція емоцій варта тонни фактів» *Джон Джунор*

№ 2 (15), 1 листопада 2017

СОНЯ СОТНИК ПРОПОНУЄ РОЗБИВАТИ ЛОБА ОБ ДВЕРІ

Соня Сотник про шлях у професію

«Автора матеріалу з однією точкою зору та без першоджерела можна викинути на звалище»

Детальніше на стор. 8

Фото з особистого архіву Соні Сотник

«МЕНЕ ПРИВЕЛИ БАТЬКИ»

Микита Шаленний представив у «Артсвіті» серію робіт, на яких моделі зображували насилля

Детальніше на стор. 5

БЛОШИНА БЛАГОДІЙНІСТЬ

Дніпровські волонтери вирішили поєднати продаж вінтажних дрібничок зі збиранням коштів

Детальніше на стор. 2

Фото: Тетяна СТРИКАЛОВА

ЛОВИСЯ, МАРШРУТКА, ВЕЛИКА Й ПУСТА

Студенти кожного дня користуються громадським транспортом. І найскладніше – це дістатися до університету цілим та неушкодженим. Ми зробили рейтинг районів міста за легкістю дороги до вишу.

Детальніше на стор. 3

ЯК ОНОВИТИ ГАРДЕРОБ ЗА КОПІЙКИ

Плюси та мінуси кешбек-сервісу, сезонного розпродажу, онлайн-шопінгу, стокових магазинів. Інформація як заощадити, але при цьому виглядати круто.

Детальніше на стор. 5

Фото: http://www.revistaestilo.net

HORRORСКОП

Ти вже визначився щодо костюма на Хелловін? Будеш Мумією чи Вампіром? Не варто перейматися цим питанням, адже зірки вже підібрали образ саме тобі.

Детальніше на стор. 7

Фото: https://www.istockphoto.com

ЯК «NEW YORK TRIBUNE» ЗМІНЮВАЛА СВІТ

Скільки журналістів потрібно, щоб переселити половину американців на Захід, а з іншої зробити прихильників суфражизму?

Детальніше на стор. 6

ДНІПРОВСЬКА «ЛІГА СМІХУ»

Як пройшов півфінал «Ліги Сміху» у Дніпр

Шалений Марк

У Національному центрі аерокосмічної освіти молоді ім. О.М. Макарова17 та 18 жовтня відбулися два етапи півфіналу Дніпровської «Ліги Сміху». Серед глядачів у залі та учасників на сцені були також і студенти ДНУ.

«Ліга Сміху» була створена як альтернатива застарілому КВК. Вона має новий, оригінальний формат, що дозволяє командам взаємодіяти з журі та глядачами. На сьогоднішній день «Ліга Сміху» завоювала велику прихильність українських глядачів та дає можливість людям з гарним почуттям гумору проявити себе. Але, перш за все, ця програма покликана розважати публіку. Як кажуть самі учасники: «Це вам не КВК, тут жартувати треба».

Перед тим, як потрапити у Вищу Лігу, яка має телевізійну версію, команди проходять багатоетапний відбір у регіональних «Лігах Сміху». Наразі в Україні їх сім. Щороку на фестиваль у Дніпрі приїжджають близько 30 команд. На кожному етапі шляхом голосування журі обираються найслабші команди, для яких участь у грі завершуються. Таким чином, у фіналі залишаються найсильніші.

За словами одного з організаторів заходу, рівень гумору цьогорічної «Ліги Сміху» значно покращився. Адже в журі (яке одночасно виступає і в якості тренерів команд) з'явилися учасники Вищої Ліги, які передають свій досвід новачкам. Це Катерина Воронова («180 і вище»), Олександра Машлятіна («Тріо різні і ведуча») та Марк Куцевалов («Прозорий гонщик»). Присутні також і акули гумору: Сергій Лаврик, Григорій Гельфер, акторка Ірина Соляник.

Марк Куцевалов, переможець другого сезону Вищої Ліги, так прокоментував півфінал у Дніпрі:

«Нарешті сакінчилися ці нервові ігри. Хтось до них готувався, комусь це не потрібно, хтось хоче потрапити у цей злободенний ящик, хтось приїхав від своїх проблем куди подалі. Знаєте, бути тренером набагато важче, аніж гравцем. Я хвилююся за свої команди, тому що це зовсім інші люди, ти приходиш у їх квартиру, ти їси їхню їжу, вони напувають тебе своїм чаєм. Це абсолютно інша культура спілкування, інші голоси та інше волосся. Так, я відчуваю відповідальність за них. Комунікація з людьми – це дуже складно. Але заради сміху публіки варто навчитися комунікувати з командою».

За перемогу у півфіналі Дніпровської «Ліги Сміху» змагалися десять команд, з них до фіналу пройшли лише 4: «Мореман, Костаріканець та особисто він» (Бердянськ), «Прах Анджели» (Дрогобич), «Літній вечір» (Київ) та «Ветерани космічних військ» (Київ-Остер-Прилуки).

У складі однієї з команд-учасниць півфіналу «Солодкий міцний чай» були і студенти ДНУ. Олег Балабанов, лідер команди «СМЧ», випускник ФСНіМВ, ділиться своїми враженнями від гри: «Це був наш дебют на сцені «Ліги Сміху», хоча досвід гумористичних виступів ми вже мали. Всі команди виявилися сильними і гідними перемоги. Як на мене, то найскладнішим був саме півфінал. На жаль, нам трохи не вистачило жартів. Але я вважаю, що все чесно. В Лізі Сміху лише так: є гідний гумор, буде перемога. Ми плануємо взимку поїхати на фестиваль ЛС до Одеси і спробуємо себе ще й там. У будь-якому випадку, ми не збираємося зупинятися на досягнутому».

«Дніпровська «Ліга Сміху» – це дуже крутий досвід, - додає студентка 2 курсу ФСНіМВ, єдина дівчина в команді «СМЧ», Катерина Сокуренко. - Це нові знайомства та емоції. Ми мали змогу працювати з класним тренером, талановитим актором, досвідченим гравцем КВК, Сергієм Лавриком. Сучасній молоді він запам`ятався у ролі тата Вітальки в однойменному гумористичному серіалі».

Студенти ДНУ були присутні не лише на сцені, а й в глядацьких кріслах. Про свої враження від побаченої гри розповідає студент 2 курсу ФСЗМК Владислав Перкевич:

«Дніпровська «Ліга Сміху» – це море радості та позитивних емоцій. Чудовий гумор та прекрасні команди не давали нам сумувати протягом усього вечора, який я тепер запамятаю надовго. Журі оцінювало виступи учасників чесно та достойно. Дуже чекаю на фінал – буде гаряче!».

Запеклу боротьбу за перемогу у фіналі Дніпровської «Ліги Сміху» ми зможемо побачити вже 10 грудня в Національному центрі аерокосмічної освіти молоді ім. О.М. Макарова.

Дарина КУЧЕР

Команда «Солодкий міцний чай» з тренером С.Лавриком намагається передбачити, чи вдасться їм пройти у фінал.

«У КОЖНОГО СВІЙ «НУЛЬ», СВОЯ ВІЙНА...»

Відкриття у Дніпровському історичному музеї виставкового проекту «Життя на нулі»

У історичному музеї ім. Д.І. Яворницького 12 жовтня відкрито виставковий проект «Життя на нулі», де представлено творчі доробки бійців-ветеранів АТО. Усього 70 робіт, що відображають ті умови, в яких живуть і виборюють перемогу наші захисники, без зайвих прикрас, без пафосу.

«Основна мета проекту – допомогти налагодити комунікацію між тими, хто тут, і тими, хто повертається з фронту», - говорить координатор Виставкового проекту Інна Єрмакова.

Розпочалося відкриття виставки з Гімну України та хвилини мовчання. Сльози блищали на очах присутніх: хтось згадував загиблого на передовій родича, хтось – страшні картини бою. Засновником проекту є Юрій Величко (позивний «Фотограф») – боєць 46-го окремого батальйону спецпризначення «Донбас-Україна». Саме під час першої виставки Юрія в Києві виникла ідея назви «Життя на нулі», бо «нуль» за військовою термінологією – передовий рубіж. Приємною несподіванкою на відкритті стало музичне привітання барда Олесі Чайки.

«Цей проект важливий для суспільства тим, що дає можливість бійцям трансформувати пережите в мистецтво та вилікувати душу. Ми підтримали проект і допомогли знайти дніпровського воїна-митця»,– розповіла координатор Центру допомоги АТО при ДніпроОДА Наталія Шуліка.

Цим бійцем є Богдан Кириченко, який вперше дебютував на виставці. Поштовхом для творчості стало поранення, психологічна травма та хвороба дружини.

«Гра з кольорами впливає на самопочуття, зникає головний біль та депресія. Мені це допомагає не зійти з розуму», – говорить Богдан. Перша його картина намальована вуглем, вона така ж чорна, як і реальність хлопця на той час. Згодом, почавши малювати фарбами, він зумів «побачити» й інші кольори.

На відкриття виставки завітали бійці-художники, їхні побратими та родичі, волонтери, лікарі, капелани, небайдужі містяни. Після офіційної частини кожен з присутніх міг детальніше ознайомитися з представленими роботами та їхніми авторами. Мужність, спалахи бомб, посмішка, сльози, відчай, радість, хвилини затишшя, руйнування, незламність – все це відображено у творчих доробках.

Бійці-художники

Виставка буде тривати до 10 листопада 2017 р. у 8-му залі Дніпровського історичного музею. Тож кожен небайдужий може прийти та ознайомитися з роботами незламних героїв.

Студентка І курсу ФСЗМК
Анна ЛУК'ЯНЧЕНКО

Гончар Інфо

Газета студентів
факультету систем і засобів масової комунікації
Дніпровського національного університету ім. Олеся Гончара

Випусковий редактор	Тетяна СТРИКАЛОВА
Заступник редактора	Анна ЧИКУНОВА
Редактори рубрик:	
«Життя, як воно є»	Артем РОССІНСЬКИЙ
«Поміркуймо»	Наталя МОСКАЛЕНКО
«Гаманець»	Віолетта НЕГОДА, Яна ТРУХАН
«Особливе»	Яна ЮХИМЕНКО
«Машина часу»	Оксана АЛЕКСЕЄНКО
«Цікавинки»	Дарина КУЧЕР
«В об'єктиві»	Софія МОСКАЛЕНКО, Ольга БАНІТ
Дизайн-макет	Катерина ГАЦЕНКО

З усіх питань звертатися на пошту редакції:
HoncharInfoFSMMC@gmail.com

БЛОШИНА БЛАГОДІЙНІСТЬ

Як старі речі знайшли нових власників

Сучасна благодійність уже давно вийшла за межі простого збирання грошей в пластикові скриньки. У місті влаштовуються концерти, виставки мистецьких творів та чайні церемонії з зірками. Отримані з білетів кошти витрачаються на допомогу хворим дітям.

Нещодавно до унікальних благодійних подій додалася барахолка в найкращих паризьких традиціях.

Перші барахолки з'явилися саме в столиці Франції у XVII столітті, там продавали різні товари, в тому числі й одяг. Так подібні ринки отримали неофіційну назву «блошині», бо поношене вбрання нерідко продавалось з «жителями»- клопами та блохами. Нині барахолки – невеликі ринкові утворення, де продавцями виступають власники раритетних речей.

Дніпровські волонтери вирішили поєднати дві ідеї: купівлю вінтажних дрібничок і благодійність. Протягом декількох місяців жителі міста приносили непотрібні їм предмети одягу і прикраси, книжки і фігурки, іграшки і картини. Загалом, на барахолці було виставлено більше двохсот речей.

Були на благодійній барахолці особливі експонати, серед них: працюючий раритетний телефон, справжня сумка від «Шанель», різьблені меблі та вінтажні підсвічники. Покинуті і непотрібні речі стали знахідкою для своїх нових хазяїнів.

Крім старовинних дрібничок на блошиному ринці продавалися картини, написані маслом. Їх авторами стали студенти театрально-художнього коледжу. Талановиті хлопці та дівчата одними з перших принесли свої роботи на барахолку. . До речі, всі отримані кошти підуть на придбання стола-рентгена для маленьких пацієнтів центру ім. Руднєва.

Можливо, саме ця атмосфера «доброї справи» сприяла затишку. Ніхто з відвідувачів барахолки не метушився і не галасував. Інколи було чутно, як жіночки питалися одна-одну: «Як вам ота гарнесенька каблучка?», « А браслет?», «Варто купити?». Чоловіки були серйозні і рішучі. На вході покупців частували печивом та гарячим чаєм.

Звісно, не обійшлось без конфліктів, адже всі товари унікальні і представлені лише в одному екземплярі. Наприклад, за велику мушлю вирішила до останнього боротися пані з червоною сумкою. Проблема була у тому, що мушлю, яку вподобала жінка, вже хтось купив.

Дівчата надовго зупинялися біля столика з авторськими прикрасами. Там каблучки, сережки і браслети виблискували на червоних подушечках. Але часу на роздуми вкрай обмаль. Варто покласти прикрасу на місце і її вже купує інша жіночка.

Благодійна барахолка – місце, де добро витає у повітрі. Купуєш якусь дрібничку і на серці стає тепло. Адже розумієш, що зробив правильно.

Софія МОСКАЛЕНКО

ВІД РЕДАКТОРА

Шановні читачі!

Представляємо вашій увазі 2-ий випуск «Гончар Інфо». Говоримо чесно, що після першого номеру стало трохи легше. Тепер ми повністю розуміємо, чого від нас хочуть, і як це все ж повинно виглядати. Звичайно, це ще далеко не ідеальний варіант, але повірте– автори статей та редакційна колегія натхненно працюють увесь час. У нас немає вихідних, графіку роботи, тому доводиться творити постійно, кожної вільної хвилинки. Так як ми ще зовсім молода команда, просимо Вас ставитись із розумінням до усіх помилок у газеті. Сподіваємось, у цьому випуску їх буде значно менше. Ми уважно читаємо усі ваші коментарі та приймаємо до уваги зауваження.

Тематична шпальта цього номеру пов'язана з громадським транспортом. А саме, у статтях висвітлено насущні проблеми, з якими стикаємося саме ми вранці. Але звичайно, це не стосується тих, хто їздить на власному авто й насолоджується життям. Адже більша частина студентів прокидається ледь не о 5 годині ранку, а то й раніше, щоб дістатись до університету на 1 пару. Тому, як заощадити гроші на гарячу каву та пиріжок у їдальні, витрачаючи мінімум грошей на дорогу, а також про маршрутний етикет – дізнаєтеся саме у цьому номері.

У рубриці «Гаманець» ви прочитаєте сьогодні про те, як же оновити гардероб за незначні кошти. Повірте, альтернатива секонд-хендам існує, і це не міф! А також, дізнаєтеся, чи справді відвідувача ресторану зі знижкою можуть надурити? На вас чекає багато цікавої та корисної інформації.

«Особливе» у цьому випуску знову буде дивувати вас статтею про безкоштовні англомовні клуби в Дніпрі. А до чого тут мормони? Дізнаєтесь, коли прочитаєте.

Секонд-хенди – це соромно чи круто? Якщо не знаєте відповіді на це запитання, то наші колеги готові надати детальну інформацію. Але вибір завжди залишається за вами!

Читайте у «Цікавинках» гороскоп від зірок. Наші автори спеціально написали його до свята Хелловін для того, щоб вам не довелося довго думати над костюмом. Тому гарантуємо, Ваш образ на тематичній вечірці буде найяскравішим.

Історія дворового пса Рона. Він розповідає як брав участь у виставці та говорить про свою найкращу Хазяйку у світі. Чи отримає песик медаль на конкурсі?

«Байки про студента Валєру» продовжуються. Чи склав хлопець це жахливе ЗНО? І чому він порівнює себе з MONATIKом?

До речі, ми оголошуємо **КОНКУРС** на найкращий малюнок Валєри! Дорогі читачі, спробуйте пофантазувати, нам цікаво, яким бачите цього хлопця саме Ви. Надсилайте свої роботи на нашу електронну адресу. Найкращий малюнок стане емблемою «Байок про студента Валєру». Ми з нетерпінням чекаємо ваших листів.

А також, будь ласка, зверніть увагу на останню шпальту. Там, разом із інтерв'ю, є текст під назвою «Осінь зі смаком». Але попереджаємо, він трохи нетиповий, за форматом, для нашої газети. Ми пішли на ризик, і опублікували його, тому обов'язково будемо чекати ваших коментарів щодо тексту, нам буде цікаво.

Нагадуємо, що 6 шпальта є плідною працею III курсу, тож, якщо вона Вам здається кращою за інші - не дивуйтесь. Ми тільки набираємося досвіду й намагаємося перейняти усе, що тільки можливо.

Від імені усієї команди висловлюємо подяку викладачам, що приймають участь у створенні газети. Адже не лише автори не сплять уночі, думаючи, як краще написати лід чи оформити заголовок.

Одягайтеся тепліше, та до зустрічі у наступному номері!

З любов'ю,

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ

ЛОВИСЯ, МАРШРУТКО, ВЕЛИКА Й ПУСТА

Чи є шанс дістатися до університету цілим і неушкодженим?

Гра під назвою «Дочекайся свою маршрутку»

Максимальна концентрація, гнучкість, спритність та перша космічна швидкість під час виходу з дому. Приблизно так виглядає студент, котрий запізнюється на першу пару. Попереду в нього багато випробувань. І найскладніше – не модуль з журналістики, і навіть не суворий викладач. Це — дістатися до університету.

У нашому житті ми використовуємо маршрутні таксі щоденно. Це — зручний спосіб дістатися з одного кінця міста до іншого за незначну плату. Здавалося б, ідеальний варіант для економних студентів. Проте! Потрапити до такого громадського транспорту й доїхати до пункту призначення цілим й неушкодженим (а найголовніше — вчасно!) на деяких маршрутах здається неможливою місією.

Ми провели опитування серед студентів першого та другого курсів факультету систем та засобів масової комунікації ДНУ та уклали рейтинг районів міста за легкістю дороги до вишу. З деяких можна виїхати хоч 5-ма маршрутками, із деяких простіше вийти з дому звечора.

Отже, **маршрут**: *дім (район міста) — університет (перший корпус).*

Мета: дістатися місця навчання до першої пари найшвидше та, бажано, прямою маршруткою:

5. Відкриває наш рейтинг **ж/м Тополя.** Це, мабуть, найпростіше місце (окрім гуртожитків), з якого можна потрапити до університету легко й зі зручностями. Таким асортиментом транспорту, який прямує повз головний корпус, не може похизуватися жоден житловий масив міста (на хвилиночку, 7 маршрутів й тролейбус!). Це район, де можна спокійно відсипатися і все одно встигнути на першу пару.

4. Центр, **проспект Гагаріна** — «мажорні» місця, де транспорту теж вистачає. Але тут вже починаються «Маршрутні Ігри». Яка ж із них зупиниться, аби підібрати студента? Адже пасажирів усередині вистачить, щоб наповнити всі аудиторії ФСЗМК.

3. ж/м Перемога, Лівобережний, Фрунзенський, Північний, 12-й квартал, Західний; проспект Мазепи, Слобожанський проспект— бронзові призери, але від того не менш важкі у плані пошуку транспорту. І хоча маршруток тут хоч греблю гати, потрапити до них та доїхати вцілілим — навички, до яких привчають з дитинства. За декілька зупинок від старту маршрутка більше схожа на повітряну кулю, що от-от вибухне, аніж на засіб пересування.

2. Ж/м Парус, Покровський, Придніпровськ забирають срібло. Студент журфаку, який чекає на маршрутку номер 40, може складати літописи. Адже він проводить у черзі хвилин по 15 мінімум, а повз нього проходить така кількість людей, що назбирається на окрему поему, ще масштабнішу, ніж «Іліада». І навіть те, що о 7:25 приїздить одразу 3 Мерседес-бенци, не рятує. На своєму шляху 40-ка має одразу 9 навчальних закладів, і здається, що всі їхні учні живуть виключно на Парусі. Дорогою більше нікого не бере на борт – хіба що на дах. Придніпровську дещо пощастило — пряма маршрутка до 9-го корпусу (свята 134-та). Але дочекатися її – випробування для сильних духом.

1. ж/м Ігрень, вулиця Передова— переможці нашого рейтингу. Відгуки про те, як мешканці цих районів прямують до «главки» неможливо читати без сліз. Від сміху, чи від жалю до них — особиста справа кожного. А золото вони беруть через те, що це такі таємні місця нашого міста, і звідки немає прямої маршрутки до університету.

Звідки ж виникає така проблема? Невже в нашому місті все так погано з транспортом? Насправді, ні. Єдина причина, чому маршрутки до університету зранку нагадують банку з оселедцями, — всі шляхи ведуть до Риму. Тобто, до центру. Такий транзит викликає підвищену популярність у офісних працівників. Звідси й виникає такі невід'ємні фрази міської культури як «Скільки ще можна підбирати?» та «За що я плачу гроші?». Як цього уникнути? Дуже легко — треба лишень прокинутися на 15-20 хвилин раніше та стати до черги привілейованих «сидячих». Як це втілити на практиці — історія замовчує...

Артем РОССІНСЬКИЙ

СЬОГОДНІ – ТРОЛЕЙБУС, А ЗГОДОМ ВЛАСНЕ АВТО

Краще день загубити, а потім долетіти за 5 хвилин? Чи все ж таки скористатися громадським електротранспортом?

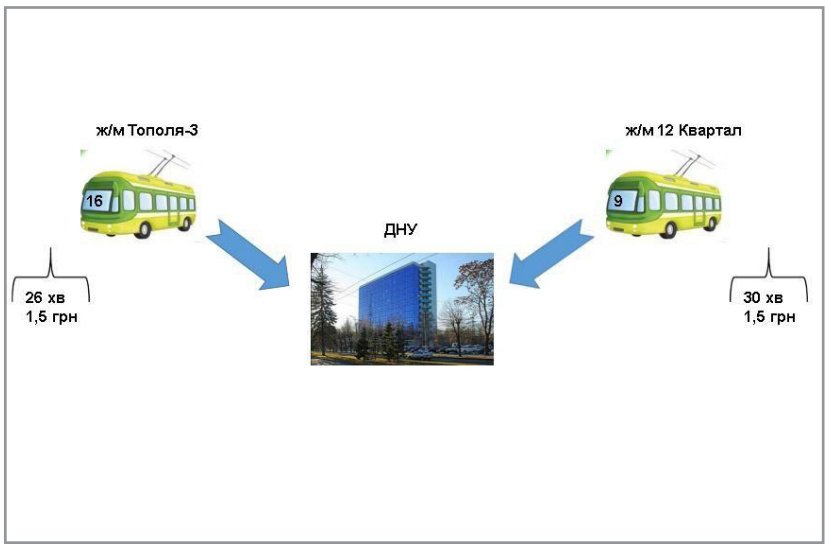

Усього один вид транспорту й ти на місці

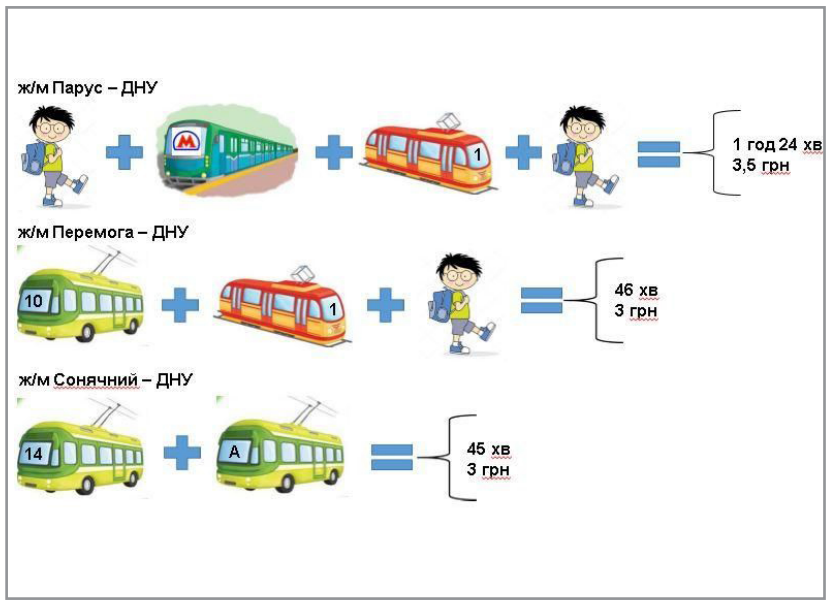

Маршрути до університету

Якщо ти студент та маєш власне авто, то можеш спокійно їхати повз цей текст. Але якщо ти учасник щоденного квесту «Як дістатися до університету», то знайди декілька хвилин і прочитай.

Кожного ранку майже усі студенти стикаються з транспортною проблемою. Дехто перетворюється на Почекуна і чекає на свою маршрутку понад півгодини. Хтось їздить із пересадками, а хтось взагалі подумує відрахуватися з університету через неможливість виїхати зі свого житлового масиву.

Окрім вічної проблеми завантаженості транспорту, студентів хвилює вартість того самого омріяного проїзду. Якщо добиратися однією маршруткою, то на весь шлях піде 6 грн, а якщо робити нескінченні пересадки, то доведеться витратити значно більше.

Головною метою цього тексту є довести студентам, що університет – це не Гогвортс, і все ж таки, до нього можливо дістатися навіть вранці. Окрім того, що студенти зможуть доїхати, у них буде шанс зекономити на своїй поїздці, рухаючись громадським транспортом.

Підбиваючи підсумки, бачимо, що варіанти, аби дістатися свого навчального закладу, існують в повній мірі. В деяких випадках, ці варіанти навіть кращі, ніж ранкові сутички за місце на сходинках маршрутки. Але варто пам'ятати про розклад руху, він не завжди збігається з реальністю. Щоб

встигнути на свій тролейбус або трамвай, потрібно виходити з дому на 5-10 хвилин раніше.

Ніколи не знаєш напевне, коли «рогатий» опиниться на твоїй зупинці. Запізнившись на хвилину, ризикуєш встигнути вже не на першу пару, а лишень на другу. Якщо ж перша пара важлива, то на очікування наступного тролейбуса/трамвая немає часу. Тоді в хід піде маршрутка, а може, навіть, і не одна.

Якщо ж обрати для себе один з представлених маршрутів та користуватися ним щоденно, то можна добре зекономити гроші й у майбутньому купити власне авто.

Софія КУЦЕНКО

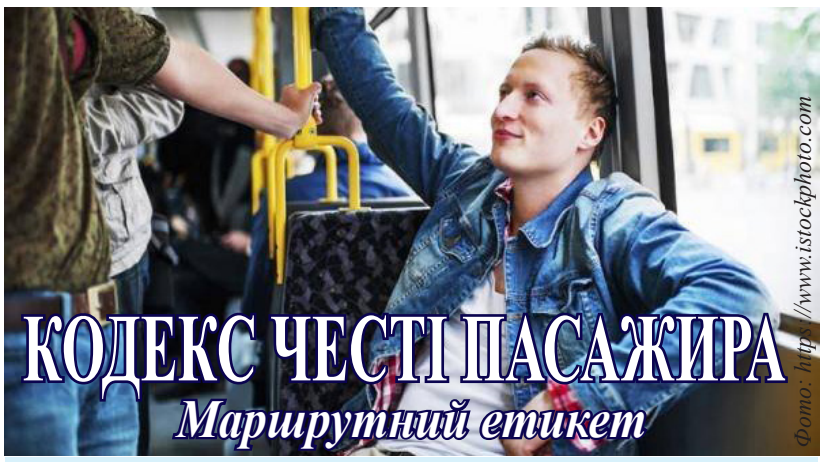

Правила? Ні, не чув.

Щоденний сценарій ранкової мандрівки схожий для багатьох студентів– маршрутки, тролейбуси, трамваї. Декому доводиться їхати на кількох видах громадського транспорту з пересадками. Щоденно ми проводимо в салонах і вагонах до трьох годин (а це, між іншим, дві пари разом з перервами!). Звісно, що з елементарними правилами етикету в громадському транспорті ми знайомі: місцем поступатись, рюкзаки і сумки знімати при вході, не спиратись на людей. Як щодо правил, про які ви ніколи не чули? Читайте, запам'ятовуйте і користуйтесь.

Ти сильний, ти вистоїш

Ви знали, що усі сидячі місця в громадському транспорті призначені для вагітних жінок, літніх людей, дітей та людей з обмеженими можливостями? І зовсім не для сонного студента, щоб той трішки поспав перед парою чи вперше прочитав власний реферат. Лише після того, як усі люди з вищевказаних категорій сіли і залишились вільні місця – їх можуть зайняти жінки. І тільки тепер чоловіки мають право сідати. Ох, не заздрю я вам, хлопці… особливо коли дійсно життєво необхідно почитати той реферат.

«Ви не проти, я присяду?»

Юнаки та чоловіки у громадському транспорті не можуть так просто сісти на вільне сидіння, коли поруч ще стоять пасажири. Навіть коли ніхто з них не бажає сідати. Перед тим як зайняти місце, треба тихенько поцікавитись у сусідів, чи не проти вони. Але питати треба впівголоса, а не так, щоб вам з сусідніх автомобілів відповідали. Запрошувати кожного присісти також не варто, особливо коли пасажирів стоїть багато.

Міцні чоловічі руки

За правилами етикету, першим з дверей повинен виходити чоловік, або юнак. Вийшовши, він повинен надати необхідну допомогу всім, хто цього потребує. Подати руку жінці, допомогти бабусі спуститись сходинками, винести важкі сумки, а вже потім бігти у своїх справах. Звісно, мовчки хапати когось за ліктя і витягати з салону – це не допомога, а знущання. Тому, перед тим як проявити свою виключну вихованість, перепитайте, чи потрібна людині ваша поміч.

Встати – ще не подвиг

Коли ви вже зібрались з духом, налаштувались, витягнули один навушник з вуха і хочете поступитись місцем, знайте – просто піднятись і відійти осторонь – це ознака невихованості. Потрібно ввічливо запропонувати людині присісти на ваше місце. Причому пропозицію треба адресувати конкретній людині при візуальному контакті, а не просто буркнути собі під носа. Адже значно приємніше, коли той, кому ви поступились, подякував і посміхнувся вам у відповідь. Навіть якщо й ні – вашу місію виконано і можете собою трошки попишатись.

Дівчачі справи

У салоні громадського транспорту не можна причісуватись, підфарбовуватись та підпилювати нігтики. Підправити макіяж можна лише в екстреному випадку, коли терпіти до зупинки не можна. Наші красуні нерідко навіть хвости та коси заплітають у маршрутках, що вже казати про косметику. Перед виходом кожна дівчина вважає своїм обов`язком підфарбувати губи і підтерти очі, щоб вийти на зупинці ідеальною. Але навіть гігієнічний бальзам на губи в салоні наносити не можна. Тож, дівчата, доведеться дорогою до корпусу наші розкішні «стрілки» підмальовувати.

Ольга УСТИЧЕНКО

«Золота вистачить на всіх, але любов дістанеться лише найсміливішим». © *Сергій Жадан*

ЯК ЗАОЩАДИТИ НА ПОЇЗДАХ РІЗНИМИ ВИДАМИ

Автобус, потяг, автомобіль - обирати тобі!

Вирушаємо на пошуки пригод

Всі ми майже щодня користуємося транспортом. Рутинна поїздка до університету, вояж додому (для немісцевих студентів) та, звісно, мандрівки до невідомого. Бо коли ж його подорожувати країною, як не в студентські роки? І кожного разу перед нами постає питання: «Як зекономити на проїзді? Та чи можливо це взагалі?». Тож ми вирішили оглянути найпопулярніші види транспорту й дати відповіді на ці питання.

1. Машиною;

Найпопулярнішим способом зекономити на цьому виді транспорту є використання відомого сервісу «BlaBlaCar» (також є зручний безкоштовний додаток для iOS та Android). Тут водії шукають собі попутників для того, щоб розділити витрати на пальне, а заразом знайти компанію для поїздки. Отже, якщо ви водій і плануєте мандрівку на авто, то знайти попутників – ваш варіант економії.

Що стосується пасажирів, то користуватися цим сервісом вигідно тоді, коли вам треба в найближчі дні кудись дістатись, а білетів на потяг вже не лишилось, адже частіше за все пропозиції щодо поїздок на «BlaBlaCar» з'являються за кілька днів до дати самої подорожі. В інших випадках залізничний транспорт буде для вас більш економним варіантом.

2. Потягом

Тут УкрЗалізниці є що запропонувати. Ціни на квитки варіюються залежно від дня тижня та сезону, діють бонусні програми та знижки. Але давайте по черзі.

Потяги «Інтерсіті+»

Замовляючи білети в прямому та зворотному напрямках одразу ви отримуєте знижку 10%.

Також знижка у 10% діє у понеділок і суботу, але у п'ятницю і неділю будьте готові навпаки доплатити 10% до ціни квитка.

Купуючи білети у вагон 1-го класу за 30 днів до відправлення, ви отримаєте знижку 15%, за 29-25 днів – 10%, за 24-15 днів – 5%, а вже за 4-2 дні ціни зростуть на 10%, а за день до відправлення – на цілих 15%.

Для пасажирів вагонів 1-го класу діє бонусна програма - за кожні витрачені на білети 100 грн ви отримаєте 10 грн, які зможете витратити на покупку білетів у майбутньому.

Інші потяги

У вівторок і середу білети будуть коштувати вам на 10% дешевше, а у п'ятницю і суботу до звичайної ціни навпаки буде додано 10%.

Також ціна білетів відрізняється залежно від дати – в різні періоди року діє різний коефіцієнт для вираховування їх вартості (таблицю коефіцієнтів можна знайти на сайті УкрЗалізниці). Так найдешевшими є квитки в період з 21 по 31 грудня, а 31 грудня і 9 травня взагалі діє знижка у 30% і 20% відповідно.

Поєднавши всі ці фактори, а також знижку у 50% на проїзд в плацкартних вагонах і вагонах 2-го та 3-го класу, яка надається студентам денної форми навчання, можна реально зекономити на поїздках.

І ще один важливий пункт – встановіть собі офіційний додаток УкрЗалізниці. З його допомогою ви зможете купувати білети без будь-якої націнки, адже процес покупки проходить без посередників. Це значно дешевше, ніж через касу, Приват або інші сервіси.

3. Автобусом

Відкрийте для себе сервіс покупки автобусних квитків через Інтернет «Busfor». Тут діють круті акційні пропозиції , наприклад – всі білети по 200грн, в результаті чого знижка на квиток може сягати навіть 90%. Зауважте, що акційні напрямки подорожей оновлюються щочетверга о 12:00 і кількість білетів є обмеженою, тож реагувати потрібно швидко.

4. Трамвай/тролейбус/метро

Ну і на останок - варіант щоденної економії на проїзді, якщо вам доводиться пересуватися вищеперерахованими видами громадського транспорту. Звісно, мова йде про придбання проїзного квитка. Вартість такого для проїзду у трамваї та тролейбусі на місяць становить 50грн, а для поїздок метро+трамвай – 118грн. Отже, якщо ви двічі на день по будням користуєтесь метро та трамваєм, то ваші витрати на місяць становлять приблизно 140 грн. Звісно, економія невелика, але ж всім відомо – копійка гривню береже.

Подорожуйте з розумом і нехай кожна поїздка буде для вас приємною і недорогою.

Тетяна Рак

ЯК ОНОВИТИ ГАРДЕРОБ ЗА КОПІЙКИ

Секонд-хенди єдиний варіант?

Хапай, допоки гаряче!

Коли швидкими кроками підкрадається осінь, овіюючи вітром вже і без того захололі щічки, потреба огорнутися теплим шарфом стає величезною та невідкладною. Якби ж тільки ним… Але з кожним прохолодним днем терміновий список покупок теплого одягу збільшується. Постає завдання не з легких - багато одягу за невелику суму коштів.

Усі друзі в один голос кричать: «Секонд-хенди, іншого виходу немає». Можливо це є гарним способом економії, проте такий вид шопінгу не кожному припаде до душі. Люди дуже різні, комусь стає на заваді брезгливість, а комусь соціальний статус. Тому перестаньте лічити дні до завозу, бо у цій статті ви знайдете хорошу альтернативу. Кешбек-сервіс: принцип роботи

Якщо за обідом або під час роботи, в дорозі або у ванній вас не покидає думка, як все ж таки придбати омріяний телефон, на який, на жаль, не діє акція, заощадивши при цьому кошти? У такому разі не зовсім схудну-ти вашому гаманцю допоможе кешбек-сервіс, адже заощадити кошти можна і навіть потрібно. Гріх не використати можливість повернути з покупки гаджету 400 гривень.

Обережно! Кількість різноманітних інтернет-магазинів, які повертають кошти зашкалює, тому є шанс необдуманих покупок. А й справді: очі розбігаються у різні сторони, а в ліве вухо ніби хтось тихенько радить: «Здається, тобі потрібна нова сумка, ооо, так тут ще й гаманець гарний. Дивлячись на те, скільки коштів ти зможеш повернути, купуй однозначно!».

Вагомим недоліком є те, що кількість повернених бонусів не завжди складає 50 %. Наприклад, брендові магазини повертають мало коштів, тож отримати велику знижку на дорогий товар не вийде.

Рекомендуємо користуватися тільки популярними сервісами зі зручним способом виведенням грошей.

Сезонний розпродаж як вдалий спосіб заощадження грошей

Якщо за вікном лежить сніг, а мороз січе та лютує, жвавіше залишайте свої барлоги та пориньте у атмосферу новорічних знижок . З січня по лютий на вітринах магазинів, десь між сніговиком та ялинкою, стоїть кричуща табличка з написом «winter sales». Цей напис для модниць, як червона ганчірка для бика, адже з`являється можливість придбати нові речі зі знижкою до 70%. Якщо ви, завітавши до магазину , розгубились через невміння збирати look, то залиште переживання за дверима примірочної, адже кожен магазин має певний стиль, тому всі речі можуть гарно доповнювати один одного.

Окрім того, в цей період шопінг можна порівняти з походом на новорічну ялинку, атмосфера не менш перехоплює подих. Адже кожен магазин хоче виділитися з поміж інших, прикрашаючи свої вітрини різноманітними рухомим деталями, світлодіодними стрічками, в таких обставинах не поринути у казку, пробудивши в собі віру в чудеса, просто не можливо.

Головне - зловити перші дні розпродажу, оскільки розміри, зазвичай, у обмеженій кількості. Та це не єдина проблема: під кінець розпродажу одяг може бути пошкодженим через те, що багато людей його міряли. Тож дивіться уважно на стан речей, які збираєтесь придбати . Якщо ви вже в дорозі до каси, то спитайте в себе, чи одягнете ці речі у наступному році? Адже вони можуть бути неактуальними, приймайте рішення з холодним розумом.

Онлайн-шопінг

Ой, як не хочеться залишати свої теплі домівки, коли на вулиці вирує негода… Напевне, у таких обставинах був кожен. У такому разі гарною альтернативою походу до магазинів буде онлайн-шопінг.

Погодьтеся, набагато приємніше здійснювати покупки , посьорбуючи ароматний чай вдома, проглядаючи один товар за іншим. До того ж, ви чули фразу: *«Час – це гроші»?* Адже крім зручної атмосфери, з таким видом покупок можливо легко заощадити власний час. До речі, зекономити хвилинку можна не тільки на придбанні, а й на поверненні товару. Це зробити простіше, ніж в звичайних магазинах. Тож, якщо ви й досі вагаєтесь, замовляючи речі, знайте – у будь якому разі ви зможете повернути гроші.

Чи зіштовхувались ви з проблемою, коли товар, який ви пригляділи вчора, сьогодні вже не є у наявності? У багатьох таке постійно, тому варто погодитися з тим, наскільки зручна в інтернет-магазинах функція «відкласти на потім». Та це не єдиний лайфхак. Якщо лінь у вас така ж бадьора та невтомна, то ловіть наступну підказку: доставка від дверей до дверей зітре з вашого життя потребу ходити на пошту.

Незважаючи на велику кількість переваг, є ризик розчаруватися у покупці , оскільки при виборі не маєте змоги доторкнутися до речей, перевірити якість пошиву. Так як більшість дешевих сайтів є китайськими, то й одяг адаптований під їхні зовнішні особливості, тож є велика вірогідність, що речі можуть сісти неправильно. Уважно вибирайте інтернет-магазини: дивіться на відгуки та якість фотографій. Уточнюйте розміри, колір і параметри.

Покупки в стокових магазинах

Існує думка, що сток – це секонд-хенд. Напевно, люди з таким судженням дуже б здивувались ціновій політиці таких магазинів, насправді ж там продаються речі минулих колекцій зі знижками. Зручність такого шопінгу полягає у тому, що в одному магазині знаходиться одяг багатьох брендів, тож кожна людина знайде собі щось до душі. Головне – перед купівлею поцікавитись тенденціями сезону та набратися терпіння, адже через велику кількість речей минулих колекцій важко роздивитись справді щось актуальне та модне.

В українські стоки потрапляють речі не тільки із тутешніх магазинів, а й з закордону, тому можливо, що ви придбали одяг, який зовсім скоро буде на полицях магазинів «під гаслом» нова колекція .

Отже, якщо знати, де і як, то можна заощадити до 70% на покупках. Хочете нову сукню чи штани, або і те й інше? Необов'язково займати чергу, щоб потрапити до секонд-хенду першим. Потрібно лише навчитися правильно здійснювати покупки. А як це зробити, ви вже дізнались.

Анна КРАВЧЕНКО

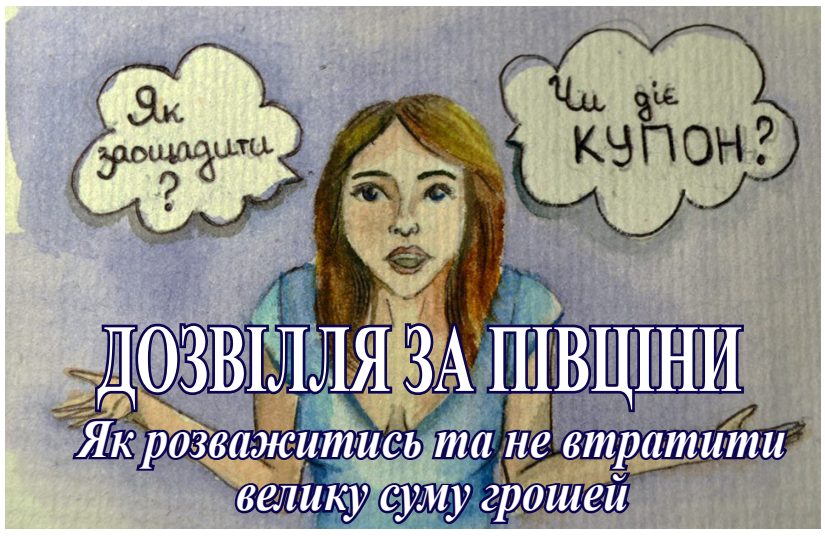

Одвічні запитання, які хвилюють усіх студентів

Жвавий ритм життя спонукає нас іти в ногу з часом. Ми маємо всюди встигати, гарно виглядати, добре харчуватися і обов'язково залишати час на відпочинок. Але все це потребує немало коштів, зекономити які не завжди є можливим. Особливо, якщо ти - студент. То як заощаджувати гроші та при цьому ні в чому собі не відмовляти?

Цілком відомо, що студент – створіння, здатне харчуватися однією лише «Мівіною» (або не харчуватися взагалі) та ходити пішки через півміста задля збереження грошей. Заощадити можна абсолютно на всьому. Проте сьогодні, аби знайти кошти на дозвілля, студент не має жити в умовах жорсткої економії. Достатньо просто відкрити усім відомий сайт, що надає неабиякі знижки на різноманітні розваги. З його допомогою ви можете зекономити на ресторанах, пабах, фітнес-клубах, салонах краси та навіть туроператорах. Замовити знижку легко: треба лише знайти потрібну пропозицію на сайті та оплатити купон в будь-який зручний спосіб. Здавалося б, простіше далі нікуди – заплатив і йди собі радіти життю. Але ні. Хтось банально соромиться користуватися знижками. Інші начебто і раді б, але не дозволяє велика кількість міфів про неналежне ставлення до тих, хто користується купонами. Якщо першим можна лише співчувати, то других — спробувати переконати у протилежному. Задля цього редакція «Гончар Інфо» вирішила на собі випробувати дію знижок.

Найбільш прецендентними з боку неналежного ставлення до клієнтів з купонами вважаються так звані «мажорні» ресторани, які надають 50-відсоткову знижку на кухню. Майже всі відгуки людей, що заощаджували в такий спосіб – негативні. Відвідувачі скарижилися на хамство з боку працівників закладів харчування та на занадто малі порції. Саме тому для «ревізії» ми обрали один із запропонованих купонів на їжу. Заплативши за знижку, ми відправилися прямісінько до ресторану, де нас радо зустріла адміністратор. Але привітність працівника залу тривала недовго. Почувши чарівну фразу: «У нас знижка за купоном», жіночка враз перестала усміхатися й холодно промовила: «Сідайте за другий столик, через п'ять хвилин до вас підійде офіціант». Варто відмітити, що офіціант з'явився не через п'ять, а через п'ятнадцять хвилин й неохоче прийняв замовлення. «Дивно, – почулося з-за сусіднього столика, – зазвичай тут офіціанти дуже ввічливі й доброзичливі. На вашому місці, я б попросив книгу скарг». Як виявилось, то озвався постійний відвідувач закладу, який встиг вивчити всіх офіціантів та їх звичайне ставлення до гостей. Таким чином для нас підтвердився перший з чуваних «міфів»: до людей, які користуються знижками, недбайливо ставляться у закладах харчування.

Якщо перше свідчення з відгуків підтвердилося для нас майже одразу, то другому ми так і не знайшли доказів. Щоб перевірити вагу страви, нам знадобилися звичайні кухонні ваги. Спочатку ми дізнались вагу порожньої тарілки, а потім зважили принесену страву. Результат приголомшив – харчі важили рівно стільки, скільки було прописано у меню закладу.

Тож, як бачите, використовуючи знижку, можна непогано заощадити. Щоправда, можливо, вам завчасно варто налаштовувати себе на хамство з боку працівників закладу. Але це — дрібничка, яку повністю перекреслюють позитивні моменти.

Катерина НІЧИК

Фото: Софія МОСКАЛЕНКО

БЕЗКОШТОВНА БЕСІДА

Де в Дніпрі можна поговорити англійською?

Чимало людей мають непогані навички в читанні, аудіюванні та написанні текстів, але не можуть розмовляти англійською. У Дніпрі є декілька дармових англомовних клубів, які допомагають подолати мовний бар'єр та стають гарною платформою у спілкуванні.

Бог допоможе!

Деякі клуби дозволяють не тільки вивчати іноземну мову, а й знайомитися з культурою різних країн. Ось, наприклад, засновники ***«Free English Practice»*** (англ.: «безкоштовна англійська практика» – Прим. перекл.) – члени релігійної та культурної груп,– мормони. Погодьтесь, не дивно, що заняття проходять у церкві Ісуса Христа Святих останніх днів. Спікери – місіонери переважно з США, тобто носії мови. Людині, яка перший раз відвідує клуб, буде важко знайти його місцезнаходження, бо будівля розташована у дворах. Хоча, як-то кажуть: «Язик до Києва доведе»:*«Привіт. Ти також на англійську*?(запитують дівчата, – Настя та Аліна) – *Так, а що? – Просто ми не можемо знайти вхід у будівлю* (територія церкви обгороджена парканом). *Ось він* (так,– показувати пальцем невиховано, але що поробиш). – *А чому це церква?*(здивовано питають дівчата, дивлячись на кам'яну табличку з назвою біля хвіртки). *Ми ж прийшли до англомовного клубу, чи не так? – Хм, ви не знаєте?(*з посмішкою запитую) – *Що саме? – Це мормони».*

Екстер'эр дійсно вражає. Будівля зовсім не схожа на типову модель храму в нашій уяві. Виникає враження, що це заміський котедж якого відомого американського політика (наприклад, Трампа чи Обами): доглянуті газони, блок-пост (охорона) з камерами нагляду, просторне подвір'я та низка кульбабково-помаранчевих ліхтарів, які освітлюють шлях до входу.

Зайшовши до споруди можна побачити коридор середніх розмірів з пластиковими панелями салатового кольору та білою стелею, який веде до декількох кімнат для проведення занять, а також маркерну дошку, на якій чорним кольором написані різні рівні знань англійської мови: «Elementary», «Intermediate» та «Advanced» (англ.: «Елементарний», «Середній» та «Просунутий» – Прим. перекл.).

«Вітаю» – до нас звертається молодик років двадцяти п'яти з білявим волоссям та блакитними очима. *Це ваш перший раз?*(хех; двозначне питання). До речі, він має бездоганний вигляд. Чорний костюм, краватка, біла сорочка та всім відома американська посмішка. Джеймс Бонд, та й годі. Але, любі дівчата, зовнішність – це ще не все. Головне – деталі. Через декілька секунд нашу увагу привернув його бейдж. Білими буквами на чорному фоні було написане його прізвище – Пітерсон та наукове звання, – старший старійшина.

Аудиторія вражає не менш за саму будівлю. Білі шпалери та імпортне фортепіано одразу привернуть вашу увагу. Розпочинається заняття. Його проводять вже всім відомий Пітерсон зі штата Юти та ще один гарний та веселий парубок Сортон з ПАР (він також у костюмі; виявляється, це форма студентів-мормонів). Ми сідаємо у коло та починаємо грати в різні ігри, на кшталт «Аліас» (треба швидко пояснити своїй команді задані слова без використання однокореневих – Прим.), «Я ніколи не…» (просто казати, що ти ніколи не робив... – Прим.) та багато інших. Взагалі гра «Я ніколи не…» є популярною застільною, але, на жаль, не всі мають змогу отримати повний спектр вражень. Наприклад, пан Сортон у свої дев'ятнадцять ще ніколи не вживав алкоголь, і навряд чи це пов'язано з дотриманням правильного образу життя. У перервах між іграми відвідувачі мають змогу послухати цікаві історії з життя хлопців та поставити запитання. Через годину заняття викладачі толерантно кажуть: *«Настав час пісні про Бога. Якщо для вас це не зручно, то ви можете бути вільні».*

Обійми мене

Спортивне орієнтування було вашим улюбленим заняттям? Чудово, бо для того щоб, дістатися пункту призначення наступного клубу, теж доведеться трохи упріти. Обласна бібліотека, магазин «Prostor», вхід у підземелля, на дверях якого буде маленька наклейка розміром 10 на 15. Фуууух. Спустившись ви побачите приміщення схоже на кав'ярню. Тадам! Вас вітає розмовний клуб «Cycle» (англ.: «Цикл» – Прим. перекл.). Засновниками та за сумістництвом викладачами клубу є подружжя - Наталя та Дмитро. Функціонує за сприянням протестанської церкви (лютерані). – *Доброго дня. Це ж «Cycle»? – Саме так.* І раптом дівчата починають мене обнімати зі словами: *«Не зважай, то в нас така звичка». – Ну добре,* - відповідаю я (але в думках лунає лише одне слово «ДИВНО»).

Старійшина Сортон: «Я ніколи не вживав алкоголь»

З часом приходять більше людей. Їх сумарна кількість стає десь двадцять осіб. Людей, які прийшли вперше, просять представитися та розповісти стисло про себе: *«Мене звати Катерина. Мені 18 років. Я вивчаю журналістику в ДНУ. Полюбляю знайомитися з новими людьми та весело проводити час».* Щось на кшталт цього. Після Вашої «пречудової» промови, яка не сильно відрізняється від виступів президентів на інагураціях, вам починають опладувати та дякувати.

Спікери розігрують сценки на різноманітні теми: співбесіда, швидкоплинне знайомство та інше. Новачкам приділяють багато уваги. Намагаються втуляти їх в кожне обговорення. Час пісень. Родіон Автушенко (один з відвідувачів клубу), – дуже галантний та вихований чоловік років тридцяти з гострим капелюхом на голові, – дістає гітару та починає співати в дуеті з дівчиною кантрі-пісню, яка має достатньо релігійний зміст. До нього починають приєднуватися всі інші. Тобто, навіть для людей без слуху та голосу настає зоряний час. За словами спікерів він майже виграв «Х-фактор», але чесно кажучи, я його бачила вперше, хоча співав він дійсно чудово. Знову плескання долонь. Після такої креативної частини, настає час спілкування з носієм мови. Їм стає чоловік з Канади південноамериканського походження, який зовнішнім виглядом нагадує відомого письменника – Ернеста Хемінгуея. Він розказує про своє життя, дружину Марію, дітей. Про те, як його сім'ї було важко вивчати англійську та асимілюватися в новій країні (Канада – Прим.). На запитання одного із відвідувачів: «Чи збирається він залишатися в Україні або планує поїхати за кордон», – чоловік відповідає, – *«Я – є усюди, в Камбоджі, у В'єтнамі, в Канаді, але зараз я працюю в церкві».*

Залишається 15 хвилин до кінця заняття. 1,2,3 – халявна їжа прийди. Накривається стіл з печивом, фруктами, цукеркам та горіхами. Можна випити чаю, кави або соку. Вибір за Вами. Відвідувачі щось починають обговорювати, сміються. Захід стає стає дуже атмосферним.

У наступних випусках газети ми детально розповімо про ще декілька безоплатних англомовних клубів Дніпра.

Катерина ГАЦЕНКО

«МЕНЕ ПРИВЕЛИ БАТЬКИ»

Відкриття виставки «Penetration (18+)»

Келих вина пасує до оголених тіл

Дуже багато людей зібралося під дахом галереї «Артсвіт». Виставка складалася з величезних фотографій, на яких були закарбовані оголені жінки і чоловік. Моделі зображали сцени насильства, банального побуту або просто естетично розміщувалися всередині кадру. Чому так багато людей прийшло? Що це? Зацікавленість в контенті 18+, велика популярність митця Микити Шаленного, або ж спрага в знаходженні нових сенсів наших реалій? Нехай же на це дадуть відповідь глядачі і сам Микита Шаленний.

Микита Шаленний – художник, графік, автор арт-об'єктів та інсталяцій. Народився і працює в Дніпрі. Закінчив Придніпровську державну академію будівництва та архітектури. Фотографія – це не єдиний спосіб вираження митця. Починав Микита сам як живописець: у PinchukArtCenter, що в Києві, у 2011 році отримав Приз глядацьких симпатій за серію 5-ти монументальних робіт, яка зветься «Самотність». Проект розповідає про «голлівудську» історію життя відомого клоуна Рональда МакДональда. Друга серія робіт у 2014 році була представлена в Національному музеї Тараса Шевченка. На цей раз митець презентував образи середньовіччя на тлі під'їзних інтер'єрів сучасного багатоквартирного будинку.

Як каже сам автор, головна тема його робіт – людина. Не чоловік, не жінка, а саме людина: її пропорційне співвідношення з цим світом. Іноді людина дужа маленька, іноді величезна.

Для проекту Микита обрав фотографію, бо, як зазначив митець, медіа – інструмент переконливості і потрібно правильно їх обирати, щоб досягти необхідного ефекту на глядача. Фотографія – прагнення до гіперреалістичності. Щодо «костюмів», підібраних для героїв:

– Чому герої на фотографіях оголенні?

– Якби вони були б у вечірніх сукнях - це був би абсурд. По-моєму фото не вийшло б. Оголена людина - це абсолютно природно. Оголене тіло - це як костюм, як робоча форма. Головна функція одягу перш за все – нас зігріти, а потім у нього з'явилося багато інших функцій: статус, краса, приховування якихось недоліків. Люди зациклені на недоліках, насправді навіть вони можуть бути шармом.

Також Микита додав, що планує зробити відеороботу подібного характеру, яка буде пов'язана з темою конфлікту між чоловіком і жінкою, з темою спроби мірятися «хто краще, хто сильніший, хто вище». Вони теж будуть оголеними, дуже оголеними.

Коментарі глядачів, які прийшли на виставку:

«Мені сподобалась назва «Penetration», я переклав для себе це як «проникнення». Це збуджує почуття, щоб познайомитися з виставкою. Не хотів би корчити розумну пику з рукою біля підборіддя, дивитися на статеві органи та міркувати. Тут я бачу дуже багато гумору в певній мірі, думаю, тут є безліч саркастичних та іронічних речей».

Данило

«Дуже гарні фотографії, але не більше. Робити для них окрему виставку просто безглуздо: їх мало і я не бачу загальної теми, яка формувала би з них єдине ціле».

Поліна

«Мене вразила геометрія малюнка: те, наскільки точно підібрані кадри.Тематика дуже цікава: відносини чоловіка та жінки в конфлікті. Я думаю такі заходи важливі для міста як один з аспектів сексуального виховання, якого мало в наших школах і в принципі в суспільстві. Дуже важливо, щоб люди сприймали оголеність не як статеві органи, а як нормальний елемент життя».

Ольга

«Я думаю частину глядачів привернуло саме оголення у цій виставці. 18+ – треба прийти. Напевно, Микита хотів показати відносини між людьми. В цих роботах стать не важлива».

Ірина

Виставка Микити Шаленного вийшла неоднозначною, кожен побачив своє: гендерну тематику, демонстрацію насилля, іронію, сексуальне виховання. Усі концепції, народженні у голові глядачів, мають право на існування. Міркування – корисна справа, яка звільнює людей від особистих табу та недосконалостей свідомості, як головні герої проекту Микити Шаленного звільнилися від одягу, і не страшно, якщо Ви нічого не побачили, бо як сказав найменший відвідувач виставки 10-річний Костя:

«Мене привели батьки. Не знаю, чи це мистецтво. Мені не дуже цікаво. Яка різниця, що вони голі?»

Ревека РИЖИКОВА

КРИЗА VS МОДНИЙ ОДЯГ

Соромно чи круто?

Чи соромно купувати речі у секонд-хендах та які чинники змушують людей відвідувати подібні магазини?

Зараз той час, коли криза дихає кожному в потилицю, свердлячи дірку очима. Великих зусиль коштують нам намагання не озиратися, а з гідністю витримувати усі «подарунки» долі. Криза кризою, а жити яскраво, стильно та модно хочуть усі.

Команда «Гончар Інфо» провела соціальне опитування щодо того, як часто люди відвідують секонд-хенди. Виявилося, що більша частина посоромилася відповідати на це питання, інші ж зазначили, що вони гидують носити речі після чужої людини, але найхоробріші усе-таки зізналися, що вони є постійними відвідувачами.

Ось коментар дівчини, яка до запаморочення любить шопитись: *«У день оновлення товару я прокидаюсь о 6 ранку, щоб зайти однією з перших до секонд-хенду. Коли відчиняються двері, то починаються голодні ігри. По-іншому не назвеш. Усі штовхаються, пхаються, наче незграбні тюлені. Та мені до цього байдуже. Я приходжу сюди, щоб оновити свій гардероб. Так, речі мають неприємний запах, але це свідчить про те, що вони пройшли певну обробку. Запах зовсім не огидний і не різкий, як на мене. Вибачте, але й у звичайних магазинах не Шанеллю пахне. Я повністю секондам і не боюся відвідувати такі магазини».*

Як показує практика, багато людей купляють потримані речі. Що ж спонукає віддавати перевагу не новому одягу?

По-перше, ціна в нашій країні, на жаль, не завжди відповідає якості. По-друге, це сама вартість. Іноді здається, щоб купити у магазині новий светр, звичайному студентові прийдеться відкладати на нього пару місяців. А тоді вже й літо прийде. По-третє, у секонд-хендах ймовірність знайти брендову річ набагато вища. Адже модний одяг не завжди встигає «доїхати» до звичайних магазинів.

Стокові магазини відвідують не лише люди низького достатку. ***Аудиторію секонд-хендів можна умовно поділити на такі види:***

• *Постійні покупці* – ті, хто постійно відвідує такі магазини, тому що просто не вистачає грошей на новий одяг.

• *Шукачі брендів* – люди середнього та високого достатку, які прийшли в пошуках речей-новинок із-за кордону.

• *Спортсмени-адреналісти* – люди, які мають речі на років 200, та ще й правнукам у спадок залишиться, але вони йдуть туди заради спортивного інтересу. Це українські Джеймс Бонди, їх завдання полягає в тому, щоб зняти власний одяг та надягнути магазинний. Або просто непомітно винести, при цьому зухвало дивлячись охороні в очі.

Дуже велика кількість людей переймається, що вони можуть підхопити шкірну хворобу після минулого власника.Поспілкувавшись з дерматологом, ми дізнались, що невеликий ризик є. У вас може піти алергічна реакція на склад тканини або на гарячий пар та ще один дезінфікуючий газ, яким обробляють речі. З іншого боку, у звичайних магазинах ви також приміряєте речі після інших. І нерідко трапляється, що біла блуза, яка вам неймовірно сподобалась, виявляється зовсім не білою. Вже на ній чиєсь волосся та тонни тонального засобу, без якого багато дівчат своє життя взагалі не уявляють. Тому, де ризик більший, обирати вам.

Деякі зірки також є постійними відвідувачами секондів. Наприклад, Джулія Робертс, Кейт Мосс, Ксенія Бородіна, Шерон Стоун. Більш того, вони відкрито хизуються тим, що вдяглися з ніг до голови у критий одяг майже за безцінь. Можливо, це не для червоної доріжки, але якщо зірки не соромляться, то чого соромно нам?

Довіряти стоковим магазинам чи ні – це суто ваша справа. Але це точно не соромно і не смертельно.

Анна ЧИКУНОВА

«Поділяй і володарюй» — мудре правило; але «об'єднуй і спрямовуй» — ще краще. *Ґете*

ЯК «NEW YORK TRIBUNE» ЗМІНЮВАЛА СВІТ

КРОКУЙ НА ЗАХІД, ХЛОПЧЕ!

Або зворотній бік медалі

Що треба зробити американцю XIX століття, який зазнав значних збитків під час Громадянської війни між Північчю та Півднем? Звісно, йти на Захід та шукати там ліпшої долі! Тільки уявіть – вільний простір, родючі ґрунти, на яких ти – сам собі господар. Що може бути кращим?

«А я вам розкажу, що може бути кращим», – відповідає Авраам Лінкольн. Він був упевнений, що після заселення Заходу утворилися б нові штати, покращилися політична та економічна ситуації у країні, підвищився рівень патріотизму та самостійності серед населення. Саме тому у грудні 1861 року відомий білль про гомстеди був підготовлений до розгляду у Конгресі. Основний його зміст передати легко: якщо ти громадянин США і в тебе є один долар, то ти неодмінно отримаєш акр земельної ділянки відмінної якості.

Безперечно, білль мав шалену популярність серед народу, але його не затверджували близько двох місяців. Справа у тому, що конгресмени боялися нової війни між американцями та індіанцями.

Але, якщо країна відмовляє своїм громадянам у виборчому праві, то вона вже не може називатися демократичною. Особливо, коли преса акцентує на цьому увагу. Так, масла у вогонь підливав головний редактор популярної «New York Tribune» Горас Грілі, який писав: «Вийшов розумний закон, який надає кожному бажаючому ділянку незайнятої землі, для того щоб перетворити її у сімейне вогнище і продуктивну ферму. Проект багаторазово обговорювався, видозмінювався і тепер у нього не залишилося жодного явного противника у вільних штатах». Не витримавши тиску, 6 травня 1862 року Конгрес нарешті прийняв білль.

Американський народ тріумфував. А більш за всіх успіх перемоги, мабуть, відчував сам Горас Грілі. Зі сторінок своєї газети він закликав: «Молодь! Бідняки! Вдови! Сміливо приймайте рішення і йдіть на вільні землі Заходу!» І, варто сказати, що люди відізвалися з таким ентузіазмом, що незабаром імпорт США знизився до мінімуму, а експорт – піднявся до максимуму.

Тобто, для всіх освоєння Заходу закінчилось позитивно. Для всіх, крім індіанців. Як показала історія, згуртовані американці були агресивно налаштовані по відношенню до корінного населення цих земель, тож їм не залишалося нічого кращого, як покинути рідні місцини та відступати все далі на Захід. Тож, пророкування Маргарет Фулер, сформульоване ще у 1844 році, виявилося не так вже далеким від істини: «Хід цивілізації такий, що через двадцять, а можливо, навіть через десять років назавжди зникне все те, що складало дійсне обличчя нашої країни».

Аліна ВОВКОБОЙ

Горас Грілі – нью-йоркський фермер

ЗАРОДЖЕННЯ «ЗОЛОТОГО» МЕМУ

«Go West, young man» – крилатий вираз Гораса Грілі, який став символом усього XIX сторіччя. Але чи знав він, що сьогодні його будуть використовувати як жарт? Насправді, якщо спитати американця «Як стати багатим та щасливим?», він обов'язково відповість: «Йди на Захід, місце, де з золота зроблені не тільки гори та ріки, а й людські серця». Аби переконатися в цьому, прослухайте популярну пісню Майкла Сміта, використавши наш QR-код.

БОЖЕВІЛЬНИЙ ДИВАК – ГОРАС ГРІЛІ

Одна з найзахоплюючих історій успіху

Одного дня людині, котра цікавиться історіями успішних та знаменитих, пощастить почути про Гораса Грілі – американського політичного діяча і журналіста, засновника Республіканської партії США та її рупора – газети «New York Tribune».

Народився Грілі у 1811 р. у Амхерсті, в сім'ї небагатого фермера. Підлітком підробляв друкарем у місцевих друкарнях. Він добре знав, що наявні в розпорядженні людини час і кошти потрібно використовувати з вигодою, і немає ніякої необхідності бути бідним і все життя животіти в злиднях. Тому хлопчина вирішив відправитися в Нью-Йорк з вузликом одягу на ціпку і з десятьма доларами в кишені.

Мрією Грілі було редагування власної газети. У 1834 році він засновує тижневик «The New Yorker». На думку істориків, Горас Грілі – «найбільший редактор свого часу», а його газета «New York Tribune», яка з'явилася у 1841 році, стала найвпливовішим виданням у Сполучених Штатах.

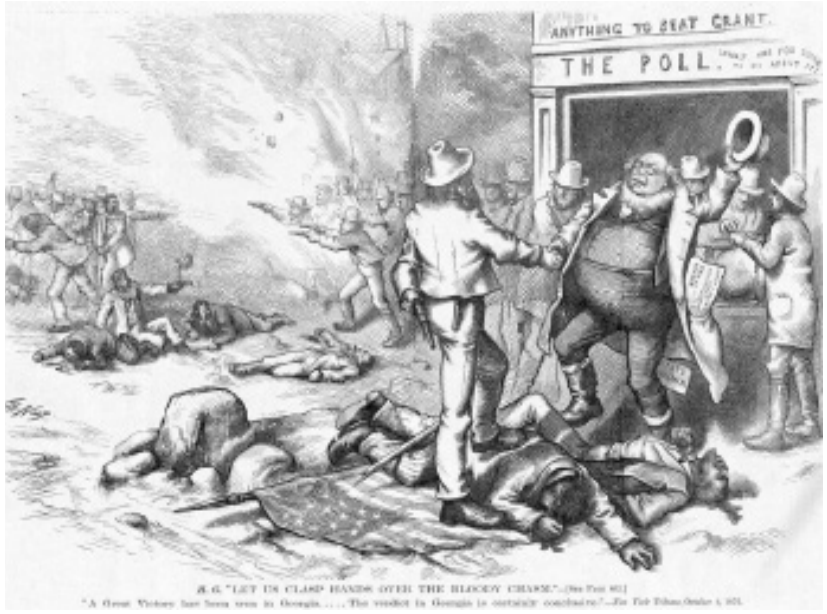

Карикатура: «Дружба між Горасом Грілі та вбивцями чорношкірих»

Він ніколи не був сильним борцем, а республіканці були безжальні в боротьбі з ним: вони зображували його ексцентричним диваком і ренегатом, якому не можна вірити. Після 1848 року йому жодного разу не вдалося перемогти на виборах, прихильники Гранта зображували його божевільним диваком. Його заклик до амністії конфедератів використовував популярний карикатурист Томас Наст.

От звідки взялося ганебне прізвисько! Але це ще не все!

Не лише на карикатурах його зображували як дивака. Грілі був яскравою особистістю, відомою своєю ексцентричною поведінкою. Нью-Йорк удостоїв його двома пам'ятниками. У 1890 році видатний американський скульптор Джон Квінсі Адамс Уорд створив статую Гораса Грілі, яка була встановлена перед будівлею газети «New York Tribune», згодом бронзову статую встановили в парку Сіті-Холла. А у 1894 році в Манхеттені з'явився ще один монумент, створений скульптором Олександром Дойлом, розташований він в затишному куточку, а саме – «Площі Грілі». Горас Грілі завжди носив з собою парасольку й навіть у саму спекотну погоду носив пальто. На пам'ятниках літній джентльмен з дивною бородою сидить в кріслі і тримає в руці своє дітище – складену газету.

Анна ВОЙТ

МАРГАРЕТ ФУЛЕР – ПОБОРНИЦЯ ПРАВ ЖІНОК

На крок ближче до ідеалів

Маргарет Фулер – американська журналістка, письменниця та поборниця прав жінок. Вагома частина її діяльності була присвячена відстоюванню прав жінок на роботу та освіту.

Сара Маргарет Фулер Оссолі народилася 23 травня 1810 року в Кембріджпорті, штат Массачусетс. Перед тим, як стати кореспонденткою у газеті «New York Tribune», вона редагувала журнал «The Dail». Саме в ньому було опубліковано нарис, який потім став основою її найвідомішої книги «Жінка XIX століття».

Світ побачив цю працю у 1845 році. Революційні думки, викладені у книзі, викликали у тогочасній Америці справжній ажіотаж. Мало хто вірив, що феміністичний рух зможе переродити суспільство, покінчити з насиллям чи подолати алкоголізм. Та Фулер запевняла – зможе! Як тільки жінки зрівняються у правах з чоловіками, система управління країною стане злагодженою. Отже, Маргарет Фулер відстоювала думку, що суспільство змінилось би на краще, якби жінки мали можливість впливати на соціальне життя.

5 цікавих фактів з роботи Фулер «Жінка XIX століття»

1. Людина схожа на насіння. Їй також необхідні здорові умови, щоб прорости.
2. Жінкам необхідна не тільки свобода, щоб розвити свій потенціал, а й усвідомлення своєї значущості.
3. Жінки «електричні» – вони збуджують і наповнюють життям все, що їх оточує.
4. Суспільство налаштоване так, що жінці відводиться роль домогосподарки. Вона повинна виконувати обов'язки, які заважають їй розкрити свою природу.
5. Така нісенітниця як шлюб і материнство ускладнюють процес пізнання. Вони не дають жінці розвивати свої здібності.

Можна сказати, що Маргарет Фулер – основоположниця феміністичного руху. Вона стала ідейною натхненницею для багатьох борців за права жінок. Хоча сучасники відносилися до неї критично, зараз вона вважається першою феміністкою у Сполучених Штатах Америки.

Анна ТРЕТЯК

Маргарет Фулер – перша феміністка

ТЕСТ: Хто ти – суфражистка чи сучасна жінка?

Дайте відповіді ТАК чи НІ на наступні питання:

1. Чи могли жінки брати участь у виборах чи взагалі мати політичні погляди?
2. Чи правда, що жінка, працюючи на фабриці, мала однакову з чоловіками заробітну платню?
3. Чи дозволялося жінкам вільно витрачати власну зарплатню?
4. Чи мав право чоловік забороняти жінці називати себе матір'ю їхніх дітей у разі розлучення?
5. Чи могли жінки без зусиль отримати освіту?
6. Чи було у жінок право на знеболюючі препарати при пологах?
7. Чи мали жінки право носити корсети, кріноліни, турнюри та інші вишукані елементи одягу?
8. Чи правда, що за все своє життя жінки народжували до 25 разів?
9. Чи мали право дівчата виходити заміж за власним бажанням?
10. Чи правда, що жінка, яка працювала на фабриці чи у шахті, жила краще рабині?

* Якщо ти відповіла «ні» на 5 та більше питань, то ти – справжня суфражистка.

* Якщо ти відповіла «так» на 4 або менше питань, то ти – сучасна жінка.

Вікторія БОЛЬШЕДОНОВА

ЧОЛОВІКИ, ЖІНКИ І МАРГАРЕТ ФУЛЕР

Як Сара Гаврон бачить події XIX століття

Якщо ви думаєте, що багато чули про Маргарет Фулер та рух суфражисток – ви помиляєтесь.

Пройдемося трохи по видатним постатям. Наприклад, Горас Грілі – засновник проекту «New York Tribune» казав: «Світ поділяється на чоловіків, жінок і Маргарет Фулер». Цей лозунг вдало відобразив феміністичний рух XIX століття. На думку Гораса Грілі, Фулер володіла неабияким розумом, красномовством та лідерськими якостями.

Діяльність Маргарет знайшла відображення у фільмі Сари Гаврон «Суфражистка». Події в драмі відбуваються у Лондоні. Головна героїня – Мауд Уотс (Кері Маліган) – відчайдушно відстоює свою позицію стосовно рівноправ'я жінок та чоловіків. Головною ідеєю кінострічки є боротьба за право голосу. Ви можете побачити зухвалі вчинки (бунт, голодування), ставлення влади до слабкої статі, покарання та, власне, сам Лондон у сірих барвах. Фільм емоційний, особливу атмосферу створює гра акторів. Характерною ознакою є відверті розмови між жінками. Оператори за допомогою крупних планів акцентують увагу на кожному погляді – такі деталі дозволяють глядачу відчути себе безпосереднім учасником бесіди.

В цілому, режисеру Сарі Гаврон вдається створити незабутню історичну картину. Фільм спонукає глядача до роздумів та власної інтерпретації подій тих років.

Єлизавета ГИМБІЛЬ

Дизайн-макет сторінки **Валерій ДРИГОЛА**

НОТАТКИ ДВОРОВОГО ПСА

Як я брав участь у собачому конкурсі

Про що думає пес, який опинився на червоній доріжці

Сьогодні буде незвичайний день. Це я зрозумів рано-вранці, коли Хазяйка почала чухати мою шерсть. В перервах між цією нелегкою роботою вона запевняла мене в тому, що я найкращий пес, якого тільки можна знайти.

Я красивий собака: в мене є вуха, ніс і хвіст. З хвостом ми давні приятелі, хоча інколи він ховається, а я не можу його знайти. Сьогодні я маю стати дуже гарним, адже моя Хазяйка поведе мене на собачий конкурс. Що воно таке мені невідомо, але справа серйозна, бо на мене надягли новий синій ошийник

Ми йшли з хазяйкою парком і я думав, що вона найліпший у світі друг, якого може бажати собака. Проте, ми не одразу знайшли один-одного. Зовсім малим мене викинули, бо, мабуть, не догодив своєму першому хазяїну. Я мерз на вулиці, поки мене не знайшла малеча і не перенесла до під'їзду. Дітлахи погодувала цуценя, але взяти додому не схотіли. Так я і залишився сидіти біля сміттєпроводу, доки мене не знайшла Вона. Хазяйка пахла теплом, домом і трохи терпкою кавою. Вона була дуже схвильована, коли побачила мене і весь час повторювала, що наша зустріч невипадкова.

Я був щасливий і радісний: тепер мене звали Рон і це просто неймовірно. У мене був дім, були Хазяйка і хлопчик. Я поводив себе як чемний собака і дуже швидко звик до усіх речей у домі. Однак, з кожним днем мені ставало все гірше, не хотілося грати і виляти хвостом. Я сильно захворів і ледь не помер. Лікар сказав, вижив лише тому, що я дворовий пес.

Від спогадів мене відволікли запахи в парку, але я нагадав собі, що треба бути серйозним. Ми йшли до великого скупчення собак і їх Хазяїв. Зупинилися. Якби я міг читати, то зрозумів би, що ми реєструємося для участі у конкурсі. Але я собака, тому просто сів і чекав, поки Хазяйка отримувала номер.

Мою увагу привернула зона дресирування псів. Ці собаки, певно, були талановитішими за мене, бо танцювали на задніх лапах і робили трюки. Я посумнішав. Ми пішли далі, і побачили, як діти малювали тварин. Люблю дітей, з ними весело грати в м'яча.

Зліва від нас були покинуті тварини з притулків. Майже усі вони дорослі безпородні пси, такі самі як і я. Але їм не пощастило знайти Хазяїна. Я думав про те, що світ несправедливий до дворових собак. Багато хто з нас помирає на вулиці від холоду і голоду. А ті, хто виживають, стають відлюдькуватими і злими на весь світ. Дорослих собак ловлять і тримають у притулках в надії на те, що люди зглянуться над ними.

Я бачив, як покинутих песиків гладили і обіймали люди. Можливо, комусь із них пощастить і його заберуть у сім'ю.

Я відчув, як повідець натягнувся, і моя Хазяйка повела мене до епіцентру гучного звуку. Там було дуже багато собак і усі вони не мали певної породи. Був навіть пес без передніх лап, він пересувався за допомогою коліс.

Від розмаїття запахів і відчуттів в мене заболіла голова. Маленькі собачки та їх Хазяїни по черзі виходили на червону доріжку. Там вони демонстрували різні трюки перед суддями. Потім проводився конкурс краси між собаками середнього розміру. Я зовсім розхвилювався, бо не вмів робити нічого особливого і дуже боявся засмутити Хазяйку.

Настала черга великих собак, чоловічий голос назвав наш номер. Я дивився вперед і відчував під своїми лапами червоний килим. У цей момент ведучий читав історію нашого з Хазяйкою знайомства і всі мені аплодували. Може, я і справді найгарніший пес на світі?

Схоже, я зробив все правильно і Хазяйка щаслива. Ми знову стали до натовпу людей і собак. Там уже були песики в різних костюмах, які готувалися до наступного конкурсу.

Нарешті почали оголошувати переможців. На жаль, я не переміг у номінації «Найкрасивіший дворовий пес на світі», але мене визнали найкудлатішим собакою в Дніпрі. Мені дали справжню медаль і кубок, чим я і досі пишаюся.

Однак, і без цих нагород я знаю, що Хазяйка мене любить. А що ще потрібно собаці для щастя?

Софія МОСКАЛЕНКО

HORRORСКОП

«Зірковий» образ на Хелловін

Фото: http://www.oneoflady.com/2015/10/31-2015.html

Гаманець або життя?

Уже не за горами найочікуваніша тематична вечірка осені – Хелловін. А ви ще досі обираєте між образами Відьми та Цукрового черепа? Зверніться за порадою до зірок аби виглядати неперевершено.

Овен

Природженому лідеру, імпульсивний та енергійній особистості буде до смаку образ Цукрового черепа. Саме він додасть і без того сміливим та зухвалим представникам цього знаку нотки романтичності.

Телець

Аби цілеспрямовані, терплячі й обережні у будь-яких вчинках Тельці почувалися на Хелловіні у «своїй тарілці», зірки радять приміряти образ Мумії. Він не лише підкреслить риси вашого характеру, а й, нарешті, дозволить розслабитися після важких університетських буднів.

Близнюки

Привид – ідеальний образ на Хелловін для мінливих і непередбачуваних представників цього зодіакального знаку. Саме він допоможе підкреслити риси характеру, які вирізняють Близнюків серед інших: спритність, допитливість, кмітливість і вертлявість.

Рак

Терпляча і працьовита особистість, на яку, доречі, можна з легкістю покластися, легко опанує себе в образі Полтергейста. Адже саме цей персонаж як і настрій Раків різниться нестабільністю.

Лев

Сильним, вольовим, імпульсивним і, у певній мірі, грубуватим Левам пасуватиме роль Чудовиська Франкенштейна. Адже цей персонаж як і сам представник вогняної стихії начебто, увібрав у себе риси декількох кардинально різних характерів.

Діва

Цим представникам земної стихії, зірки радять приміряти образ Божевільного Капелюшника. Саме він дозволить завжди раціональним, небагатослівним, і відповідальним Дівам поекспериментувати із зовнішністю.

Терези

Їх вважають знаком гармонії, життєвої рівноваги. Терези випромінюють красу та елегантність. Також, вони вважаються знаком партнерства, тому образ Мертвої нареченої їм буде дуже доречним.

Скорпіон

Це дуже емоційні, таємничі, елегантні персони. Вони мають у своєму арсеналі хитрість та привабливість. Ці якості вигідно підкреслить на Хелловін образ Відьми.

Стрілець

Люди, народжені під цим знаком, активні, непосидючі, націлені на власні дії та майбутнє. Любов стрільця до пошуків чогось нового схожа на пошуки Зомбі своєї жертви.

Козеріг

Знак працелюбних, цілеспрямованих, твердих у своїх рішеннях та думках щодо чогось людей. Схожими якостями володіє Вампір, який може довго вистежувати свою жертву.

Водолій

Представники цього знаку відомі світу як чудернацькі люди. Вони волелюбні, незалежні, суперечливі та непередбачувані. Саме такі риси характеру має й усім відомий Перевертень.

Риби

Це дуже чуттєві, непостійні особистості. Представники цього знаку також містичні, загадкові. Костюм Русалки підкреслить водну стихію знака та глибокий внутрішній світ Риб.

Ліліана ЛЕВЧЕНКО
Катерина КОЗАЧЕНКО

БАЙКИ ПРО СТУДЕНТА ВАЛЄРУ

З.Н.О.

Зроби Валєрі обличчя!

Майбутній студент Валєра ще навіть не підозрював, що визначитися з вибором професії – було найлегшою справою на тернистому шляху до ВНЗ. Але Валєру вже лякало те, що йому доведеться пережити долю кожного випускника школи. Перед його очима тепер постійно кружляли три страшні літери, він чув їх щодня, звідусіль лунало це жахливе тріо, що складалося з букв українського алфавіту…

З. Н. О.

Так, воно було найбільшим нічним жахіттям у його житті. Воно переслідувало його вдень і вночі, шепотіло на вухо, наступало на п'яти, сиділо на шиї… Кожен новий ранок наближав Валєру до випробування, яке уявлялося в багатій фантазії хлопця справжнім катуванням. Він вже не раз бачив своє найближче майбутнє…

Валєра сидить у кімнаті з білосніжними стінами, партами. Підлога та стеля просто сяють сліпуче-білим кольором. Перед собою він бачить товстелезну книжку з тестовими питаннями, на жодне з яких не знає відповіді. Він бере синю ручку, роздивляється її з усіх шести граней та не знаходить жодної підказки. Він заглядає під рукави своєї білої сорочки, але й там немає магічних написів у вигляді правильних відповідей. Ніде немає нічого, що могло б допомогти Валєрі. Білий годинник нервово тікає, залишаючи все менше й менше часу…

І ось… Валєра прокидається на своєму білосніжному ліжку. Холодний піт стікає з його блідого чола. Він все ще бачить продовження сну, у якому чистий білий аркуш без відповідей забирає якась чужа вчителька у білій сукні. А потім на його електронну пошту надходить лист, у якому чорним по білому написано «НЕ СКЛАВ».

Раніше Валєра не вірив у віщі сни, і вирішив, що цього разу теж вірити не буде. Але і ризикувати він не хотів, тому почав готуватися до ЗНО. Перш за все, необхідно було дізнатися, які взагалі предмети треба складати для вступу на спеціальність «Журналістика». Валєра надзвичайно зрадів, коли не знайшов у переліку ані фізики, ані математики. Так зрадів, що навіть не злякався історії України та іноземної мови, а творчий конкурс він не помітив узагалі. А й справді, нащо помічати, якщо Валєра–сама творчість? І співати вміє, не гірше Monatika, і танцює так, що Monatik йому інколи заздрить. Годі вже й казати, що на тромбоні Валєра грає краще за будь-якого випускника консерваторії. Ось тільки ніхто не повідомив йому, що не акторські здібності перевірятимуть, а письменницькі, журналістські. Ну то й байдуже, менше знає – міцніше спить. Рано чи пізно Валєра все одно про це дізнається. А поки що він почав штурмувати неприступні стіни базових предметів.

З історією все було надзвичайно легко – кілька годин перед монітором комп'ютера, на якому YouTube демонстрував історичні фільми про Україну, і Валєра вже почувався дуже впевнено у даному предметі. З іноземною мовою було дещо складніше. Адже спочатку Валєра свято вірив, що російська мова теж іноземна, і тут взагалі не виникне жодних проблем. Але вчителі переконували його здавати англійську. Тож, Валєрі довелось просидіти над 10 сезонами серіалу «Друзів», дивлячись їх в оригіналі.

Він досі не був впевнений, що йому вдасться вступити на журналістику, але режисером уже міг стати чудовим. В останній момент Валєра згадав про українську мову, але подумав, що до неї взагалі не варто готуватися, бо, що більше повторюєш, то більше забуваєш. Щоправда, так він думав перед кожною контрольною роботою, за яку в результаті отримував двійку… Але традиції вирішив не порушувати.Такою була логіка Валєри. Місцями він був правий, місцями не дуже. Але дуже швидко настали судні дні, коли доля Валєри була виключно в його руках. Іще в його руках була синя ручка, а перед ним лежали чисті білі аркуші паперу з написами «Бланк А» та «Бланк Б». Лише тоді в голові Валєри народилася думка, що було б непогано придумати «план Б» у випадку, якщо він все ж таки не зможе вступити на омріяну спеціальність. Але було запізно щось вигадувати. Білий годинник вже нервово тікає, залишаючи все менше й менше часу… І ось…

Валєра сидить перед монітором, чекаючи на лист, що вирішить його долю

Продовження у наступному номері…

Дарина КУЧЕР

Фото:http://www.oneoflady.com

«Хто не був високо, той зроду не збагне, як страшно впасти». © *Леся Українка*

«Я ПРОПОНУЮ РОЗБИВАТИ ЛОБА ОБ ДВЕРІ»

Соня Сотник про шлях у професію

«Журналістика – дуже загальна діяльність»

«Ти не можеш вийти до аудиторії, не розуміючи, про що будеш говорити»

Ведуча популярного ранкового шоу на одній з радіостанцій країни, яка за 20 років радійної кар'єри пройшла шлях від діджея до гендиректора. Вона неймовірно прямолінійна як в ефірі, так і в особистому спілкуванні. Сьогодні завісу професійних секретів відкриває Соня Сотник.

Соню, Ви досвідчена ведуча, співачка, конферансьє. Поділіться кількома прийомами з власного досвіду, як молодому журналісту подолати страх аудиторії.

Нема такого поняття, як страх аудиторії. Є поняття «цікаво» і «нецікаво». Треба любити, по-перше, свою справу, по-друге, аудиторію. Виступам можна 150 разів навчитися в інтернеті. Але без інтересу до самого себе, того, що говориш, і, головне, цікавості, як на це будуть реагувати люди, цього ніколи не станеться.

Щоб стати ведучим на телебаченні або радіо, треба вміти формулювати смисли. Це виходить не відразу по закінченню університету, а, напевно, років через десять. Ти не можеш вийти до аудиторії, не розуміючи, про що будеш говорити.

Ви закінчили журфак КНУ. Але свого часу Вам довелося залишити навчання, аби заробляти на життя. Тепер Ви можете правомірно порівняти: що дає журналістові професійна освіта?

Я вважаю, що журналістика – дуже загальна діяльність. Чотири роки – це загальна гуманітарна освіта, з якої ти повинен навчитися добувати корисні речовини: з літератури, мови. Без бажання цього замало, щоб стати журналістом.

Мені здається, що хороші журналісти виходять з тих, хто отримав спеціальну освіту: економістів, істориків, філологів. Ти можеш вчитися філології, економіці, політології - і потім обрати журналістику. Я б лише чотири роки цій спеціальності не вчила, для мене магістратура в журналістиці- це більш зрозумілий погляд.

Яких поширених помилок припускаються молоді журналісти і як їх уникнути?

На радіо чим грішимо – не перевіряємо інформацію. Це одна з найглобальніших помилок. Ми хапаємося за якийсь інтернет заголовок, дивимося на одне джерело, не спромагаємося передзвонювати і шукати першоджерело. Так не лише молоді журналісти чинять, а й старші. Мають бути присутні дві точки зору: це важливо. Є стандарти, якими ми не маємо права нехтувати. Якщо бачиш матеріал, в якому немає першоджерела, там лише одна точка зору, автора можна викинути на звалище.

Чому треба навчитися студенту-журналісту, аби його взяли працювати на радіо?

Я пропоную розбивати лоба об двері. Журналістика – це практична професія. Якщо є можливість навіть підносити комусь в редакції каву, але спостережливо працювати, – це найкраще, що може бути.

Ви мали досвід генпродюсера на радіо, є ведучою успішного радіошоу. Що необхідно, аби розкрутити свій проект?

Закоханість та почуття впевненості в тому, що робиш. Почуття впевненості дає тобі все абсолютно. Ну і звичайно, професіоналізм, який ти просто так не отримаєш. І дуже уважно слухати старших – вони поганого не порадять (посміхається). Але і не засмучуватися, якщо вони послали тебе нафіг. Якщо ти віриш у свою справу – вже добре.

Радіо, як прийнято вважати, поступається телебаченню та інтернету за популярністю та розміром зарплатні. Чи варто студентам рватися на радіо чи це вже поховане ЗМІ?

Ні, ні в якому разі не поховане. Просто до радіо зараз в нашій країні ставляться як до розважального ЗМІ, а не такого, що впливає на уми. Ти можеш і у розважальному форматі знайти себе і стати голосом, бо одного чудового дня розірвеш шаблон. Але завтра може бути війна у країні, і радіо може стати зовсім іншим продуктом. Бо, поки знімуть сюжет і покажуть по телебаченню, поки вийде газета, пройде час, а радіо – це найшвидший засіб масової комунікації. Прямий ефір – це найскладніший фактор, до якого треба бути готовим. І ще один важливий момент: якщо студент обрав для себе радіо, і фанатично в нього закоханий попри всі неприваблиі сторони, з нього точно вийде радійник, тому що це дуже велика рідкість.

Ви активно підтримуєте переселенців з зони АТО, їздите туди з благодійними концертами. Що для журналіста означає наявність громадянської позиції?

Громадянська позиція – це служити громадянам своєї країни та її інтересам. Усвідомлювати міру відповідальності перед кожною людиною в своїй країні. Це дуже-дуже важливо. Треба розуміти, що не можна продати батьківщину ні за які гроші.

Деякі журналісти кажуть, що треба бути «над» - над сутичкою. Але коли відбувається війна, ти не можеш бути над сутичкою. Мені здається, що це неетично. Журналісти, які під час війни знаходяться над сутичкою, – це не журналісти. Письменник-фантаст – це завтра. Але журналіст – це сьогодні, і треба розуміти, що від кожного твого слова залежить майбутнє кожного громадянина. Це дуже велика відповідальність.

Ольга БАНІТ

Фото з особистого архіву Соні Сотник

«АВТОРА МАТЕРІАЛУ З ОДНІЄЮ ТОЧКОЮ ЗОРУ ТА БЕЗ ПЕРШОДЖЕРЕЛА МОЖНА ВИКИНУТИ НА ЗВАЛИЩЕ»

«ОСІНЬ ЗІ СМАКОМ»

Кавовий фестиваль в осінньому саду

Найвідоміші кав`ярні Дніпра зібрались на фестиваль кави та шоколаду прямо у музейному саду! На містян чекали ярмарка солодощів, дегустації кави та шоколадних смаколиків, майстер-клас з живопису та арт-релакс для дорослих і дітей.

Похмурим осіннім ранком суботи Троїцькою вулицею гуляв аромат свіжозмеленої кави. Хилитався собі між гілками дерев, позолоченими з країв, лоскотав перехожим щоки й носи ароматним теплом. І звідки це такі солодкі пахощі? Фест «Осінь зі смаком» у розпалі. За прозорою кованою завісою паркану зібралось чимало дніпрян. Маленькі і великі, поодинокі й зі своєю сім`єю, закохані парочки та матусі з кумедними дітлахами, туго затягненими в теплі комбінезончики. Були тут і ділові особи з телефонами біля вуха, що розлючено підтупували ногою і фиркали в трубку щось про черги. Що ж, комусь і в суботу доводиться поспішати. Але у цілому атмосфера була розслаблена і мала густий аромат кави, пряників, меду і ще чогось дуже солодкого. Тому не дивно, що саме «Осінь зі смаком» зібрав численну кількість відвідувачів. Увагу привернула бразильська музика, яка полонила серце кожного. З кожною хвилиною все більше відвідувачів, з кожною хвилиною атмосфера зростає. Все як в кіно: відведена тераса для частування кавою, рідні поруч, щасливі посмішки, – що може бути кращим в осінній прохолодний день.

Фестиваль розпочався із презентації майстрів своєї продукції. На подив, були представлені не лише кава та вироби з шоколаду, але і кондитерські вироби домашнього виробництва, різноманітні вироби hand made – вітальні листівки, вироблені по техніці акварель. *«Я давно займаюсь виготовленням листівок. Це мій, можна сказати, маленький бізнес. Він приносить задоволення. Хотілось, щоб і люди були такими ж позитивними, як персонаж листівки – дівчинка, яка дарує людям сонячні промінчики добра»*, – говорить продавець Анастасія. Листівку можна було придбати від 25 грн, залежно від розміру.

Сховавшись під розлогим гіллям старої верби, тут влаштувались маленькі барні стійки і навіси, біленькі зонтики, а під ними там щось кипіло, парувало в баняках і каструльках Уся черга починала прицмокувати, коли продавчиня брала до рук плошку чи ківшик і починала у тих каструльках щось ретельно перемішувати. На поличках і столах стоять прозорі скляні баночки з різними сортами кави та чаю. *«А це у вас точно не робуста?»* - підозріло питає покупець, поставивши руку на одну з кришок. Усміхнена дівчина за прилавком залюбки відповідає та пояснює про різницю між різними видами кави, пропонує спробувати. Одні каву при тобі змелюють, заварюють, кожен за своїм власним рецептом, інші продають напої з апаратів.

А у одному із куточків саду якийсь вусатий дядько прилаштовує гірлянду з лампочок на локацію для фото та бурчить на жіночку, що настирно вимагає цю гірлянду засвітити. І хоч лампочки так і висіли вимкненими, бажаючих зробити фото на пам`ять було чимало. Зворушена посмішка торкалась губ усіх, коли підводили до цього фону маленьке дитятко, закутане в теплий шарфик, так, що і голови не повернеш. І воно насуплене дивилось на ту камеру, аби тільки швидше віддали назад цукерку. А цукерок тут було… І шоколадні, і карамельні, і якісь чудернацькі різнокольорові кульки у біленьких обгортках-пачках. А пряників скільки, розмальованих так красиво, що і їсти не хочеться, а в рамку поставити й милуватись.

А там красиві пироги й торти, вкриті лискучою глазур`ю, розписані чудернацькими вензелями і взагалі якоюсь казкою. А для тих, хто перед кавою з солодощами хоче серйозніше підкріпитись, тут і супчик є в незвичайному стаканчику з тіста. Єдине, чого бракувало на святі – це місця, щоб з отим усім смачним можна було десь примоститись.

Незвичним розділом цього фестивалю стали майстер-класи, де могли прийняти участь не тільки діти, але й дорослі. Біля самого паркану стоїть стіл, на якому панує художній безлад: стоять скляні стакани з коричневою водою, на маленьких стільчиках сидять дітлахи, старанно щось виводять пензлями на папері. Поруч з ними – дівчина підтримує їх рученята, щось ласкаво їм пояснює і показує. Ціла купа папірців, усе й усі розписані – це такий майстер-клас з малювання кавою. Художники Дніпра дали змогу пройняти через себе весь процес створення картини за допомогою кави. А дорослі тим часом ловлять в об'єктив задоволені личка своїх чад і пробують одне в одного каву. Садом гуляє гомін голосів, сміх та легка тиха музика.

Ця надзвичайна, творча і смачна атмосфера заряджає гарним настроєм та енергією, кофеїном, що літає тут просто у повітрі. Чудово, коли ранком можна не лише випити чашечку запашної кави, але і отак подивитись на такий солодкий і розслаблений, суботній Дніпро.

Наталія МОСКАЛЕНКО
ОльгаУСТИЧЕНКО

Фото: Ольга УСТИЧЕНКО

За чашкою гарячої ароматної кави дніпряни вишиковувались у черги